

Hän jäi mieleeni

Odottelin raitiovaunua tulevaksi, kun ostoskeskuksen suunnasta kantautui kovaäänistä puhetta. Se jatkui jonkin aikaa ja ääni koveni ja tuli lähemmäksi. Huomasin ihmisten muuttavan paikkaa ja lopulta olin yksin pysäkkikatoksessa. Samassa viereeni tuli yhä äänekkästä puhettaan jatkava nuorehko nainen. Kysyin häneltä syytä huutamiseen. Kiihtyneenä hän kertoi että kadun varressa istui nainen myymässä kieloja.” Eihän niitä saa kerätä, ne on rauhoitettuja! ”Kävimme asiaa läpi yhdessä. Hetken päästä hän oli samaa mieltä kanssani. Kieloja saa kerätä maljakkoon ja myös myytäväksi. Hän harkitsi menevänsä pyytämään anteeksi käytöstään, mutta arveli sen olevan hyödytöntä jo kielivaikeuksien takia.

Katselin nyt edessäni seisovaa keskustelijaa tarkemmin. Olo ei varmaan ollut kaikkein parhain. Hän sanoi tarvitsevansa lisää olutta tilanteeseensa. Nainen alkoi kertoa, mihin hän itse asiassa oli menossa. Siunaustilaisuuteen Hietaniemeen. Jos käsitin oikein, kaksi lähisukulaista, veli ja hänen vaimonsa, olivat joutuneet autokolariin ja tänään heidät haudattaisiin. Olinkin vähän ihmetelleyt ruusukimppua, jota hän piti puoliksi takkinsa sisällä. ”Tuskin kukaan uskoo että mä tuun sinne, kun mä oon tällainen... Tahtoisin mennä. ”

Kuuntelin, katselin, sanoinkin varmaan jotakin sydämestä sillä hetkellä nousevaa. Sitten läheisyyden hetki oli ohi. Hän muisti oluen ja poistui takaisin ostoskeskuksen suuntaan, sen sijaan että olisi noussut ratikkaan ja päässyt Hietaniemeen.

Hän jäi mieleeni – ja myös rukouksiini. Näen hänen olemuksensa, kauniit kasvopiirteensä, poveen kätketyt ruusut, menetyksen tuskan ja sisäisen kamppailun hänen silmistään, Ehkä hän loppujen lopuksi meni hautajaisiin, aikaa oli vielä muutama tunti. Jos niin kävi, toivon että läheisistä, saattoväestä, löytyi joku, joka jaksoi oman surunsa keskellä ymmärtää ja auttaa.